

Η 16Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τήν Δευτέραν, 9^η/22^α Νοεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ 16^η ἐπέτειος τῆς ἐκλογῆς καὶ Ἐνθρονίσεως εἰς τὸν ἔνδοξον θρόνον τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Διὰ τὸ αἷσιον καὶ σημαντικόν γεγονός τοῦτο ἔλαβε χώραν Δοξολογία εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τήν 10.30 π.μ. ὥραν. Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καὶ διακόνων καὶ προσευχομένων μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν ἐξ ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου, καὶ λαϊκῶν πιστῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Τῆς Δοξολογίας τελειωθείσης, τῶν κωδῶνων κρουομένων, πάντες ἀνῆλθον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἀγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Γεγονός λίαν εὐχάριστον καὶ λίαν σημαντικόν συνήγαγε σήμερον τὰ τίμια μέλη τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφитικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς Δοξολογικὴν Σύναξιν εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἡ πρό δέκα καὶ ἕξ ἐτῶν ἐκλογή καὶ Ἐνθρόνισις τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος ψήφοις κανονικαῖς καὶ ὁμοφώνοις τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Ἀραβοφώνου ἡμῶν ποιμνίου εἰς τὸν ἔνδοξον καὶ μαρτυρικόν θρόνον τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ κατόπιν περιόδου δεινῆς δοκιμασίας, ἡ ὁποία ἐκλυδώνισε, ἀλλ' εὐτυχῶς δέν κατεπόντισε, τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας. Τότε ἡ Ἀδελφότης ἦρθη εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἐπιταγῶν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, κατεδίκασε καὶ ἀπεκήρυξε παρανόμους συμφωνίας ἀπεμπολήσεως ἀνυπολογίστου ὕλικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀξίας περιουσίας τοῦ Πατριαρχείου, διακυβεύουσας τὸ καθεστῶς τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἔθεσε ἐπὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξέδρας τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἵνα ὁδηγῇ τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ τρικυμιώδους πελάγους τῆς ὁμιχλώδους διαφθορᾶς εἰς τὸν εὐδιον λιμένα τῆς ἐντιμότητος, δικαιοσύνης καὶ διαφανείας.

Τὴν ἐντολὴν λαβοῦσα ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, οὐδόλως ὠλιγόρησε οὐδέ ἐφείσθη κόπων καὶ μόχθων καὶ προσπαθειῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως δι' ὅλων Αὐτῆς τῶν δυνάμεων ἀπεδύθη εἰς δικαστικούς δαπανηροὺς ἀγῶνας καὶ συναντήσεις μετ' ἐντοπίων καὶ ἐξωτερικῶν παραγόντων ἰσχύος καὶ ἐπιρροῆς διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ γνώσεως τῆς Ἀδελφότητος γενομένων παρανόμων συμφωνιῶν. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπεξέτεινε καὶ εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Παναγίου Τάφου

διά συστήματος οικονομικής διαφανείας, δυναμένου νά ἀποφέρῃ εἰς τό Πατριαρχεῖον ἔσοδα ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰ βαρέα ἔξοδα αὐτοῦ. Μετά τῆς αὐτῆς ὑπευθυνότητος καί εὐαισθησίας ἡ ὑμετέρα Μακαριότης ἀνταπεκρίθη καί εἰς τὰς ὑποβαλλομένας ἐκάστοτε οἰκονομικάς ἐκθέσεις τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ζωηρόν, ἔμπρακτον καί ἀποτελεσματικόν ἐνδιαφέρον ἐπέδειξεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης καί εἰς τήν διαφύλαξιν τῶν Προσκυνηματικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ γένους ἡμῶν ἐν συνεργασίᾳ μετά τῆς Κουστωδίας τῆς Ἀγίας Γῆς τῶν Φραγκισκανῶν διά τήν ἀποσόβησιν ἀποπειρῶν δημιουργίας τετελεσμένων καταστάσεων ὑπό τῶν Ἀρμενίων, ὡς συνέβη εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀναρτήσεως τῶν παραπετασμάτων τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, τῆς καθόδου τῆς ἡμετέρας εἰκόνης εἰς τό Σπήλαιον, διαρκοῦντος τοῦ ἡμετέρου Ἑσπερινοῦ, ὅταν ἡ ἡμετέρα ἑορτή τῶν Ἐπιφανείων συμπέσῃ μετά τῶν Χριστουγέννων τῶν Ἀρμενίων ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἢ Δευτέρᾳ, τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν κιγκλιδωμάτων, τῶν τοποθετηθέντων ὑπό τῶν Ἀρμενίων εἰς τήν πρόσοψιν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος ἡμῶν τοῦ θυμιάματος ἐντός τοῦ ἀλταρίου τοῦ παρεκκλησίου τῆς Ἀγίας Ἑλένης τῶν Ἀρμενίων καί τῆς στάσεως ἡμῶν ἐν αὐτῷ κατὰ τήν ἡμετέραν ἑορτήν τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ καί τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῶν Ἀρμενίων εἰς τό ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως παρεκκλήσιον αὐτῶν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου ἄχρι διευθετήσεως διά κοινῆς συμφωνίας τῶν Τριῶν Μειζόνων Κοινοτήτων.

Αἱ ἐνέργειαι καί αἱ προσπάθειαι τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος διά τήν διαφύλαξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καί τῶν Προσκυνηματικῶν δικαιωμάτων τοῦ Πατριαρχείου οὐδόλως ἀπέσπασαν Αὐτήν ἐκ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ καθαρῶς Ποιμαντικοῦ ἔργου ὑπό τήν ιδιότητα Αὐτῆς εἴτε ὡς ἡγουμένου τῆς Ἀδελφότητος εἴτε ὡς Πατριάρχου τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἡμῶν. Κατά τό παρελθόν καί κατὰ τό τρέχον ἔτος τῆς πανδημίας ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπεσκέφθη ἑορταζούσας ἱεράς Μονάς καί Κοινότητας καί ἐνίσχυσε τό φρόνημα τῶν μοναχῶν καί τῶν πιστῶν εἴτε διά τοῦ λόγου εἴτε διά βοηθείας οἰκονομικῆς. Ὡσαύτως ἐδέχθη εἰς τό Πατριαρχεῖον ἱερεῖς καί ἐπιτρόπους τοῦ ποιμνίου καί κατηύθυνεν αὐτούς εἰς τήν πρός τό συμφέρον αὐτῶν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν. Ἡ πλέον ὁμῶς ἔμπρακτος συμπράστασις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τοῦ Πατριαρχείου πρός τό ποιμνιον ὑπῆρξεν ἡ πρόσφατος συναφθεῖσα συμφωνία μεταξύ τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς διεθνοῦς Ἑταιρείας Raouabî, κατόπιν λήψεως τῆς σχετικῆς ἀδείας παρά τῆς Δημαρχίας Ἱεροσολύμων, διά τήν ἀνέγερσιν εἰς τήν ἐν Μπίρ Ναμπάλα-Μπετ-Χανίνε τῆς Νέας Ἀνατολικῆς Ἱερουσαλήμ ἰδιοκτησίαν τοῦ Πατριαρχείου τετρακοσίων διαμερισμάτων κατοικήσεως, σχολείου, καταστημάτων, γραφείων, ἐμπορικοῦ κέντρου, χώρων ἀναψυχῆς καί χώρων σταθμεύσεως εἰς τό κτιριακόν συγκρότημα «Al-Quds Lana / τὰ Ἱεροσόλυμά μας», ἔργον προοριζόμενον νά προσφέρῃ μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς τό ἀσφυκτικόν στεγαστικόν πρόβλημα τῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων. Εἰς τήν καλλιτέραν περίθαλψιν τῆς ὑγείας τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου ἀλλά καί παντός ἀσθενοῦντος ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καί ἐθνικότητος θά συντελέσῃ τό προσφάτως ἀγορασθέν διά τήν Πολυκλινικὴν «Ἅγιος Βενέδικτος» ἀκτινογραφικόν μηχάνημα, δωρεὰ τοῦ κ. Ἀθανασίου Μαρτίνου ἐνεργείαις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Διά τήν εὐημερίαν τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς ἐκαλλιεργήθη ἡ συνεργασία μεταξύ τῶν τοπικῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ὑμετέρας

Μακαριότητος εἰς τό Πατριαρχεῖον. Μετά τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διετηρήθη ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία, τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τονιζούσης πάντοτε τήν ἀναγκαιότητα συνεχίσεως τοῦ διαλόγου διά τήν ἐπίλυσιν καί τῶν πλέον ἀκανθωδῶν προβλημάτων.

Διά τήν συνέχισιν, αὕξησιν καί τόν ἐμπλουτισμόν τοῦ θεαρέστου ἔργου τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος συμπορεύεται μετ' Αὐτῆς καί συμπαρίσταται εἰς αὐτήν ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος καί πᾶσα ἡ Ἀδελφότης, ἐκάστου μέλους αὐτῆς διαθέτοντος τά προσόντα αὐτοῦ, τήν πεῖραν, τήν παιδείαν, τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, ὑπακοήν καί τόν σεβασμόν πρός τόν Πατριαρχικόν θεσμόν καί πρός Ὑμᾶς τόν Προκαθήμενον αὐτοῦ, «ἰστάμενον εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ».

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀδελφότητος ὑψῶ τό ποτήριον, Μακαριώτατε, εὐχόμενος Ὑμῖν ἔτη ὅσα πλεῖστα, εἰρηνικά, εὐφρόσυνα, εὐσταθῆ καί καρποφόρα, ἐν κραταιᾷ κυβερνητικῇ δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου ἄνωθεν καί ἐν ἀγαλλιάσει ἐκ τῆς θέας τῶν τέκνων Ὑμῶν, ὡς νεοφύτων ἐλαίων καρποφορούντων πέριξ τῆς τραπέζης Ὑμῶν πρός ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους ἡμῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο».

Ἐν συνεχείᾳ προσεφώνησεν ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Βλιώρας, ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων τοῦ ποιμνίου, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καί ἄλλοι.

Τούτους εὐχαριστῶν ὁ Μακαριώτατος ἀντιπροσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἐλληνιστί:

«Ὑψώσω σε, ὁ Θεός μου ὁ βασιλεὺς μου, καί εὐλογήσω τό ὄνομά σου εἰς τόν αἰῶνα καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Ψαλμ. 144,1), ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαβίδ.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί Χριστιανοί.

Ἡ ἄμπελος τοῦ Κυρίου, δηλονότι ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἥν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Αὐτοῦ καί ἐπότισεν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι (πρβλ. Ψαλμ. 79,15-16), ἐορτάζει σήμερον τήν Δεκαεξαετῆ ἐπέτειον τῆς ἐλέω Θεοῦ ἐγκαταστάσεως τῆς Ὑμετέρας Μετριότητος ἐπὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου καί δικαίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου αὐτῆς.

Ἡ ἐόρτιος αὕτη ἐπέτειος δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ἀναξιότητα ἡμῶν ἀλλ' εἰς τόν θεοῖδρυτον καί ἀποστολικόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας «καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἥν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28) κατά τόν Εὐαγγελιστήν Λουκᾶν.

Διό καί κατήλθομεν μετά τῶν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον Δοξολογίαν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ ἐνεργοῦντι ἐν ὑμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλιπ. 2,13) κατά Παῦλον.

Ἡ ἄχρι τοῦδε Πατριαρχική, ἡγουμενική, μοναστική καί ποιμενική ἡμῶν διακονία

«ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς χάριτος τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ μεγάλου τοῦ διεληλυθότος τοὺς οὐρανοὺς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ λαμβάνομεν ἔλεον καὶ χάριν» (πρβλ. Ἑβρ. 4,14-15), τοῦ θρόνου, δηλονότι τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ κατοικητηρίου τοῦ Θεοῦ Σιών τῆς ἁγίας, ἕνα καὶ μοναδικόν σκοπὸν ἔσχεν, τὴν διαφύλαξιν τῆς θεοσδότου Ἀποστολικῆς παραδόσεως, τὴν παρακαταθήκην τῆς ὑγιαίνουσης πίστεως καὶ τῆς ὀρθοτομήσεως τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, τῆς γενομένης διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου «καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰωάν. 1,14).

Προσέτι δέ, εἰς τὴν διατήρησιν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀποτελούντων τὰ ἅπτά καὶ ἄψευδῃ μαρτύρια τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς εὐσεβείας (Α΄ Τιμ. 3,16) ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερῶν τόπων τῆς λογικῆς λατρείας ὡς καὶ τῆς προασπίσεως τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καὶ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ εὐσεβοῦς καὶ βασιλικοῦ γένους τε καὶ ἔθνους τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Οὐχ ἥττον ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου: «ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός ἣν ἠκούσατέ μου» (Πράξ. 1,4), οὐκ ἐπαύσαμεν ὑψώνει τὴν φωνὴν ἡμῶν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἐπιχωρίως καὶ διεθνῶς ὑπὲρ τῆς μὴ ἀλλοιώσεως τοῦ ὑφισταμένου πολυπολιτισμικοῦ, πολυθρησκευτικοῦ καὶ πολυεθνικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ, τῆς ἀποτελούσης τὴν πνευματικὴν πρωτεύουσαν ὅλου τοῦ κόσμου, ἰδιαιτέρως δέ ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως ἠθικῶς τε καὶ ὑλικῶς τῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῇ διαβιούντων Χριστιανῶν.

Τοῦτο δέ πράττομεν ἐν τῷ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἀνατεθέντι προτάγῳ θεσμικῷ ρόλῳ τοῦ Παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς μερίμνης ὑπὲρ διαφυλάξεως τοῦ ὑφισταμένου καθεστώτος, τόσον τοῦ προσκυνηματικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ δημογραφικοῦ, ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσαλὴμ, τοῦ ἐπαπειλούμενου ἀπὸ τῶν ἀποκαταδοκούντων τὴν ἀλλοίωσιν αὐτοῦ. Οὐ μὴν ἀλλὰ «πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν» (Α΄ Πέτρ. 5,7) παραγγέλει ὁ θεσπέσιος Πέτρος.

Ἡ ἐνθρονιστήριος αὕτη δεκαεξαετής ἐπέτειος τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος καλεῖ ἡμᾶς οὐχί εἰς καύχησιν ἀλλ' εἰς ἐγρήγορσιν. «*Νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ*» (Α΄ Πέτρ. 5,8) λέγει ὁ Πρωτοκορυφαῖος Πέτρος. Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν, δηλονότι ἐν Χριστῷ, αὕτη ἐστίν, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν (πρβλ. Β΄ Κορ. 1,12).

Στοιχοῦντες «*τῷ κανόνι τούτῳ*» (Γαλ. 6,16), δηλονότι τῷ λόγῳ τοῦ Παύλου, «*τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν*», καλούμεθα ἵνα «*πληροφορήσωμεν τὴν διακονίαν ἡμῶν ποιοῦντες ἔργον Εὐαγγελιστοῦ*» (πρβλ. Β΄ Τιμ. 4,5) ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ τῆς παγκοσμιοποιήσεως διὰ τῆς ὁποίας «*τό γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας*» (Β΄ Θεσ. 2,7), τουτέστιν «*βλασφημία, ὑπερηφανία καὶ ἀφροσύνη*» (Μάρκ. 7,22).

Εἰς τὴν Πατριαρχικὴν καὶ ἡγουμενικὴν Ἡμῶν διακονίαν τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ μαρτυρικοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἔχομεν συνεργούς καὶ συλλειτουργούς τοὺς σεβαστοὺς καὶ ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ Ἡμῖν Πατέρας καὶ Ἀγιοταφίτας ἀδελφούς, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομονάχους, διακόνους καὶ μοναχοὺς, τοὺς διακρινόμενους διὰ τὸν ἔνθεον αὐτῶν ζῆλον καὶ τὴν θυσιαστικὴν τοῦς Ἀγιοταφισμοῦ

αὐταπάρνησιν, ἀκούοντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου Ἀντιοχείας: *«Πάντες οὖν ἐν ὁμονοίᾳ ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, καὶ μηδεὶς κατὰ σάρκα βλεπέτω τὸν πλησίον, ἀλλ' ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι, ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ».*

Ἐπ' ἀληθείᾳ λέγομεν ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶναι ἀγὼν «πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης» (Ἐφ. 4,14) καὶ τοῦ μερισμοῦ, δηλονότι τοῦ σχίσματος τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας. *«Πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἐαυτὴν οὐ σταθήσεται»* (Ματθ. 12,25) λέγει Κύριος. Διό καὶ ἡμεῖς οἱ διακονοῦντες ἐν τοῖς ἱεροῖς τόποις τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ *«δι' οὗ τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν»* (Ρωμ. 5,11), οὐ παύομεθα προσεύχεσθαι ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς ἐνότητος τοῦ Πνεύματος ἐν «τῷ συνδέσμῳ τῆς Εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3).

Τὰς μεθοδείας ταύτας τῆς πλάνης, τοῦ μερισμοῦ καὶ τοῦ ψεύδους τοῦ Διαβόλου καταγράφει ἡ ἱερά ἱστορία τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος, τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον, δηλονότι τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου (Λουκ. 18,8) διαβαλλομένου ἀλλ' οὐ καταβαλλομένου.

Δεηθῶμεν τοῦ Θεοῦ Πατρός τῶν φώτων καὶ τῆς ἀληθείας, *«ἵνα κατευθύνῃ τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ»* διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως. Ἡ δὲ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐνισχύῃ πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ διακονίᾳ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀδιαψεύστων μαρτυρίων τῆς πίστεως ἡμῶν ὡς καὶ τῆς διαποιμάνσεως τοῦ ὑπὸ τῆς λοιμώδους πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ δοκιμαζομένου εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τοὺς συμπροσευχηθέντας ἡμῖν καὶ τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὴν Ἐνθρονιστήριον ταύτην ἑορτὴν Ἡμῶν, δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους, τὴν φωτιστικὴν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπομονὴν καὶ πᾶσαν παρά Θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καὶ πρὸς τοὺς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τὸν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυτον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν τιμίων μελῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τὸν Ἐκλαμπρότατον Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελον Βλιώραν, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀλέξανδρον, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τὸν Ἱερώνυτον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τὸν Ἱερώνυτον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τὸν Αἰδεσιμώτατον π. Χαράλαμπον Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τὸν Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος Ἀκκρης-Πτολεμαίδος, τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Πατριαρχείου κ. Σαμὴρ Ζανανήρη καὶ τὴν καθηγήτριαν κ. Καφετζῆ καὶ τὸν καθηγητὴν κ. Κόγκον, τὸν κ. Μορίς Σαμπέλα, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Πολυκλινικῆς «Ἅγιος Βενέδικτος», τὸν Ἱερώνυτον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Ἀσντόντ Ρωσοφώνου Κοινότητος, τοὺς Ἐντιμοτάτους κ. Ἀθανάσιον Ἀμποῦ Ἀέτα καὶ ὄντε Αἴσα, τὸν Ἀγιογράφον Γαβριήλ καὶ ἅπαντας τοὺς μετασχόντας εἰς τὸν ἑορτασμόν τοῦτον τῆς

Ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου».

Μετά τήν λήξιν τῆς τελετῆς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ παρετέθη μεσημβρινή μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας